

СТИВЪН КИНГ НЕКРОЛОЗИ

Превод от английски: Стефан Георгиев, 2016

chitanka.info

Като малък изгледах сума филми на ужасите (навярно вече сте го предположили). Всяко дете е боязливо и повечето филми ме ужасяваха. В киносалона беше тъмно, образите бяха прекалено големи и звукът толкова силен, че продължавах да треперя от страх дори когато затворех очи. Разбира се, по телевизията въздействието на филма беше по-слабо. Рекламите нарушаваха ритъма на случващото се на екрана, освен това понякога режисьорите изрязваха най-гадните моменти, за да не се комплексират малчуганите (уви, за мен вече бе твърде късно; в „Диаболично“ бях видял как мъртвата жена се надига от ваната). Пък и ако човек го дострашееше твърде много, можеше да отскочи до кухнята да си вземе безалкохолно от хладилника и да изчака страховитата музика да се замени с виковете на местен собственик на автосалон: „Коли, коли, коли! Без доказване на доходите! Продаваме на ВСЕКИ!“

Обаче един филм, който гледах по телевизията, ми помогна да се отърся от страховете. Най-малкото заради първите шейсет минути (продължителността му беше общо седемдесет и седем); развързката оплеска всичко и до ден-днешен се надявам някой да направи римейк, развивайки качествено страховитото начало. Заглавието му е идеално за филм на ужасите: „Заравям живите“.

Мислех си за този филм, докато пишех настоящия разказ.

Бъдете ясни и директни, придържайте се към главната линия.

Това беше Евангелието от Върн Хигинс, декан на Факултета по журналистика в Родайлъндския университет, в който завърших висшето си образование. Повечето от нещата, които ни преподаваха, влизаха през едното ми ухо и излизаха през другото, но не и това, защото професор Хигинс го наби в съзнанието ми. Казваше, че без яснота и сбитост публиката няма да схване излаганата теза.

— Същинската ви работа като журналисти — обясняваше той на нас, студентите — е да представите на читателите фактите, които ще им позволят да вземат решения и да продължат напред. Така че не развихряйте въображението си. Не използвайте банални или високопарни фрази. Започнете от началото, изложете сбито същината, та фактите от всяко събитие да доведат логично до следващото, последващото и оттам до края. Който в репортерската професия (това го подчертаваше изрично) винаги трябва да е логичен. Не бъдете мързеливи, не прибягвайте до клишираните тъпотии от рода на „някои хора вярват“ или „всеобщото мнение е, че...“ Задължително се позовавайте на фактите, това е златното правило. Пишете простичко, без да украсявате и да лустросвате. Изблиците на красноречие са за страницата с мнения на читатели.

Надали някой ще повярва на онова, което следва, още повече, че писанията ми в „Неонов цирк“ нямат почти нищо общо с качествената репортерска работа, но възнамерявам да се постарая — фактите от всяко събитие водят към следващото. Начало, изложение, край.

Най-малкото краят засега.

Добрият репортаж винаги започва с пет въпроса — кой, какво, кога, къде и защо, — на които търсите отговорите. В моя случай въпросното „защо“ беше трудният въпрос.

С „кой“ обаче няха никакви проблеми — това съм аз, вашият безстрашен разказвач Майкъл Андерсън. Бях на двацет и седем, когато се случиха тези събития. Завърших университета с бакалавърска степен по журналистика. Две години живях при нашите в Бруклин и работех за един от онези вестници с купони за пазаруване с намаление; работата ми се състоеше в преразказване на новинарските емисии. Непрекъснато изпращах автобиографията си (описвайки трудовия си стаж, какъвто беше до момента) в редакциите на вестниците в Ню Йорк, Кънектикът и Ню Джърси, но никой не пожела да ме назначи. Не беше изненада нито за мен, нито за родителите ми,

при все че оценките ми не бяха слаби (напротив) и че статиите, които бях писал за студентския вестник „Качествена петцентова пура“, бяха прилични (за две дори бях получил награди) — истината беше, че в редакциите не търсеха хора. Тъкмо обратното — правеха съкращения.

(Ако професор Хигинс види тези скоби, ще ми откъсне главата.)

Нашите започнаха да ме ръчат — лекичко — да потърся друга работа.

— В сходна сфера на дейност — подметна дипломатично баща ми. — В рекламата например.

— Рекламата не е правене на новини — отвърнах, — а на антиновини. — Обаче разбрах накъде бие — опасяваше се, че когато стана на четирийсет, все още ще бъркам в техния хладилник. Lentяя от класа.

Неохотно започнах да съставям списък на рекламните агенции, които биха назначили млад и кадърен автор на реклами, но без опит. Вече се канех да разпратя автобиографията си на фирмите в списъка, когато една нощ ми хрумна шантава идея. Понякога — всъщност често — лежа буден през нощта и си мисля колко различен можеше да е животът ми, ако въпросната идея не се бе загнездила в ума ми.

По онова време „Неонов цирк“ беше сред любимите ми сайтове. Ако сте любител на саркастичните коментари и злорадството, със сигурност го знаете — нещо като сайта за „звездни“ клюки TMZ в Ю Тюб, само че с по-добри автори. „Неонов цирк“ обикновено се занимава с местните знаменитости, като от време на време разравят смрадливите клоаки на политиката в Ню Йорк и в Ню Джърси. Като пример за начина, по който гледат на света, бих ви показал снимката, която пуснахме шест месеца след постъпването ми на работа там. На нея беше Род Питърсън (в „Цирка“ винаги го представят като „Бари Манилоу на своето поколение“), застанал пред клуб от веригата „Паша“. Гаджето му се е навело и повръща на улицата. Той е сложил ръка на задника на мацката и се хили като идиот. Надписът под фотографията гласи: „Род Питърсън, определян като Бари Манилоу на своето поколение, изучава Ийстсайд в Ню Йорк.“

По принцип „Цирк“ е електронно издание с множество лесни за достъп рубрики като: „Позорът на звездите“, „Гнусна злоупотреба“, „Съжалявам, че видях това“, „Най-тъпото телевизионно предаване на седмицата“ и „Кой пише този боклук?“. Има и други, но вероятно

схващате основната идея. През онази нощ (автобиографиите ми, натрупани на купчина, вече бяха готови за изпращане на фирми, в които не желаех да работя) — влязох в „Неонов цирк“ за живителна доза „вредна храна“. На първата страница грееше новината, че младият актьор Джак Бригс е взел свръхдоза. Имаше снимка отпреди седмица, на която се виждаше как той залитайки излиза от някакво гъзарско заведение в центъра; fotografiaята демонстрираше лошия вкус, типичен за сайта; изключение правеше само съпровождащата дописка — изненадващо почтена за „Цирк“. Тъкмо тогава ме обзе вдъхновението. Направих проучване в интернет, по-скоро посърфирах, след което светкавично написах гаден некролог:

„Джак Бригс, чието безобразно представяне в ролята на многознайко, влюбен в Дженифър Лорънс, в излезлия преди година филм «Религиозни куриери», беше намерен мъртъв в хотелската си стая сред пликчета с любимия си бял прах. Той се присъедини към Клуб 27, в който членуват такива известни наркомани, застигнати преждевременно от смъртта, като Робърт Джонсън, Джими Хендрикс, Джанис Джоуплин, Кърт Кобейн и Ейми Уайнхаус. Бригс започна псевдоактьорската си кариера през 2005, когато...“

Е, разбирате, нали? Инфантилна, дръзка, откровено противна постъпка. Ако въпросната нощ бях проявил мъничко разум, вероятно щях да преместя некролога в кошчето на компютъра, защото написаното беше непристойно дори за този клюкарски сайт — не беше саркастично, а чудовищно жестоко. Обаче аз само се бъзиках (оттогава все се питам колко ли хора са започнали кариерата си със „Само се бъзиках“) и го пратих на „Неонов цирк“.

След два дни (благодарение на интернет всичко става много бързо) получих имейл от някоя си Джерома Уитфийлд. От сайта не само искаха да публикуват некролога, но и да обсъдят с мен възможността да напиша още подобни гадории. Поканиха ме на обяд, за да обсъдим евентуалното ни сътрудничество.

Накиприх се с вратовръзка и със спортно сако, които се оказаха голямо изхвърляне. Офисите на „Цирк“ на Трето Авеню бяха пълни с млади мъже и жени, които повече приличаха на тийнейджъри, до един с тениски на рокгрупи. Две жени бяха по шорти, а някакъв тип носеше работен гащеризон и в пънкарската му прическа беше затъкнат флумастер. Оказа се, че е шеф на спортния отдел и автор на

вълнуващата публикация „Джайънтс“ — отново унизени — насраха се в червената зона". Май не трябваше да се изненадвам. Такава беше (и още е) журналистиката в епохата на интернет и на всеки от хората, намиращи се в офисите през въпросния ден, се падаха по пет-шест дописника, работещи по домовете си. Срещу мизерно заплащане, естествено.

Чувал съм, че в доброто старо време, в мъглявото, мистично минало на Ню Йорк, издателите са обядвали в ресторанти като „Четири сезона“, „Льо Сирк“ и „Руската чайна“. Може и да е било така, но аз обядвах в претъпкания офис на Джерома Уитфийлд — сандвичи и газирана напитка „Доктор Браун“. Джерома беше престаряла по стандартите на „Цирк“ (беше прехвърлила четирийсетте) — и аз от раз се възмутих от предизвикателното ѝ, безцеремонно поведение, обаче тя искаше да списвам ежеседмичната колонка с некролози, така че за мен беше богиня. Дори беше измислила заглавие на новата рубрика — „Оплуй мъртвите“.

Попита ме дали мога да се заема. Можех.

Следващият въпрос беше ще кандисам ли да работя за малко пари? Кандисах. На първо време.

След като рубриката изпревари по посещаемост всички други в „Неонов цирк“ и моето име започна да се свързва с нея, започнах да настоявам за повече пари отчасти защото исках да заживея самостоятелно, отчасти защото се дразнех, че получавам само трошите, въпреки че с писанията си докарвах повечето приходи от реклами.

С първото пазарене постигнах незначителен успех може би защото бях плах и абсурдно скромнен. Четири месеца по-късно, когато тръгнаха слухове, че някаква голяма корпорация ще ни купува за сериозна сума, отидох при Джерома и поисках голямо увеличение на заплатата, като този път се държах много по-нахакано.

— Съжалявам, Майк — отвърна тя. — Както пееха навремето „Хол енд Оутс“^[1], не мога да тръгна в тази посока, никой не може. Вземи си бонбонче.

Почетното място на разхвърляното бюро на Джерома заемаше голяма стъклена купа с бонбонки с вкус на мента и евкалипт. На обвивките им бяха отпечатани бодряшки девизи. „Надай бойния си вик!“ пишеше на едната. Друга съветваше (граматикът в мен изтръпва

само при споменаването ѝ): „Превърни «Това го не мога» в «Това ще го мога».“

— Не, благодаря. Позволи ми да изложа съображенията си, преди да ми откажеш.

Бомбардирах я с аргументи, опитах се да превърна „Това го не мога“ в „Това ще го мога“. Основната ми идея бе да докажа, че заслужавам надница, съответстваща на приходите от „Оплюй мъртвите“. Особено предвид перспективата „Неонов цирк“ да бъде купен от голям корпоративен играч.

Най-накрая словесният ми поток секна; Джерома си взе бонбонче, пъкна го между устните си с цвят на синя слива и каза:

— Добре! Чудесно! Ако вече ти е олекнало на душата, бъди така добър да се заемеш с Бъмп Дево. Историята е сочна.

Така си беше. Бъмп, вокалистът на „Ракунс“, бил застрелян от приятелката си, докато се опитвал да се промъкне през прозореца на спалнята на къщата ѝ в Хамптънс. Вероятно искал да се пошегува, но тя го помислила за крадец. Историята добиваше допълнителна пикантност от пистолета, използван от нея: подарък за рождения ѝ ден от самия Бъмп, който беше най-новият член на Клуб 27 и вероятно вече сравняваше китарната си техника с тази на Брайън Джоунс от „Ролинг Стоунс“.

— Значи дори няма да ми отговориш — процедих. — Не ме бръснеш за слива.

Тя се приведе и се поусмихна, оголвайки връхчетата на малките си бели зъби. Усетих миризмата на мента. Или на евкалипт. Или и на двете.

— Ще ми позволиш ли да бъда откровена с теб? За човек, който още живее с родителите си в Бруклин, оценяваш твърде високо ролята си в цялостната схема. Въобразяваш си, че друг не може да пикае на гробовете на тъпанарите, които са се надрусали на купоните дотолкова, че да се гътнат? Пак си помисли. Разполагам с половин дузина дописници, които могат да свършат същата работа, предлагайки много по-забавни текстове от твоите.

— Ами, да напусна тогава, че да провериш дали си права! — сопнах се. Бях вбесен.

Джерома се усмихна и схруска евкалиптовия бонбон.

— Твоя воля. Но ако си тръгнеш, „Оплоу мъртвите“ няма да си тръгне с теб. Заглавието е мое и рубриката остава тук, в „Цирк“. Разбира се, безспорно имаш известни заслуги за успеха ѝ. Така че решавай, момчето ми. Можеш да се върнеш при компютъра си и да се заемеш с Бъмп, или да отидеш на интервю в „Ню Йорк Поуст“. Вероятно ще те назначат. Ще публикуват лайнените ти дописки на шеста страница, без да посочват името ти отдолу. Ако това те урежда, прав ти път.

— Ще напиша некролога. Но въпросът си остава, Джери.

— Не и докато аз съм ти шефка. И не ме наричай Джери. Знаеш, че мразя.

Станах да си ходя. Лицето ми гореше. Вероятно приличах на знак „Стоп“.

— И си вземи бонбонче — подхвърли тя. — Две дори. Действат успокояващо.

Презрително изгледах купата и излязох, като едва сдържах детинското желание да тресна вратата.

Ако си представяте гъмжаща от хора новинарска стая като нюзрума на Си Ен Ен зад прочутия водещ Волф Блитцер, или онази в стария филм, в който журналистите от „Уошингтън Поуст“ Удуърд и Бърнстейн приковават Никсън, дълбоко грешите. Както вече казах, повечето от авторите на „Цирк“ работят по домовете си. Нашето новинарско гнезденце (не че сайтът има нещо общо с новините) е приблизително с размерите на двойна каравана. В помещението са натъпкани двацет училищни бюра, на стените са монтирани телевизори с изключен звук. На бюрата стоят очукани лаптопи, всеки с веселяшки стикер: „Моля, уважавайте тези машини!“

Тази сутрин помещението беше почти безлюдно. Настаних се на задния ред срещу плаката, изобразяващ тоалетна чиния, в която има трапеца с пуйка по случай Деня на благодарността. Под тази симпатична рисунка се мъдреше надпис: „Моля, серете там, където ядете“. Включих лаптопа, извадих от куфарчето си разпечатките с информация за кратката и незабележителна кариера на Бъмп Дево, и започнах да ги преглеждам, докато чаках да се зареди операционната система. Отворих Word, написах в съответното поле „Некролог на

Бъмпи Дево“ и се втренчих в празния документ. Плащаха ми да издевателствам над покойници и да ги вземам за мезе, за да правя кеф на младежи, които си мислят, че смъртта спохожда всички други освен тях, но хич не е лесно да измисляш майтапи, когато трепериш от гняв.

— Май ти е трудно да започнеш, а?

Неусетно до мен беше застанала Кейти Къран, висока, стройна блондинка, която много харесвах, макар да си давах сметка, че с нея надали ще ми се отвори парашутът. Тя винаги се държеше мило и внимателно с мен. Смееше се на шегите ми, но това рядко свидетелства за топли чувства. Бях ли изненадан? Никак даже. Тя беше секси, аз — не. Честно казано, аз съм от онези смотаняци с вид на зубрачи, които тийнейджърите редовно вземат на подбив. До третия ми месец в „Цирк“ дори носех типичен смотаняшки атрибут — очила, залепени с тиксо.

— Нещо такова — измънках. Долавях уханието на парфюма ѝ. Имаше плодов аромат. Може би на круши. Във всеки случай беше свеж.

Тя се настани на съседното бюро — дългокрако видение с избелели дънки.

— Когато имам подобен проблем, написвам три пъти много бързо: „Чевръстата кафява лисица прескочи мързеливото куче“. Така се отварят творческите шлюзове. — Разпери ръце, за да покаже как се отварят шлюзовете, и пред очите ми се разкри омайната гледка на гърдите ѝ, стегнати в черно бюстие.

— В случая това едва ли ще помогне — измънках.

Рубриката на Кейти не беше популярна колкото „Оплюй мъртвите“, но все пак с доста читатели; петстотин хиляди души я следваха в Туитър. (Скромността ми пречи да спомена колко души следваха мен по онова време, но ако предположите, че числото е седемцифрено, няма да сгрешите.) Рубриката ѝ се наричаше „Да се насвяткаме с Кейти“. Идеята беше тя да купонясва със знаменитости, които още не сме посекали с балтията (навиваха се дори такива, с които се бяхме подиграли жестоко — невероятно, нали?), и да ги интервюира в „процеса на насвяткването“. Наяве излизаха страхотни пикантерии и Кейти ги записваше със симпатичния си розов айфон.

Тя уж трябваше да се напива заедно с тях, но се беше изхитрила и винаги отпиваше само глътка от чашата си, докато обикаляха

заведенията. Знаменитостите рядко забелязваха това. Виждаха само съвършения овал на лицето ѝ, буйната ѝ руса коса и големите ѝ сиви очи, които винаги излъчваха едно и също послание: „Леле, колко си интересен!“. Образно казано, нареждаха се чинно пред дървника, въпреки че Кейти бе унищожила кариерите на половин дузина леваци след постъпването си в „Цирк“ осемнайсет месеца преди мен. Най-известното ѝ интервю беше с комик, който се беше изказал за Майкъл Джексън по следния мил начин: „Добре че се гътна тая педофилска чернилка, дете само мислеше как да се избели.“

— Предполагам, че не ти вдигна заплатата? — Кейти кимна към кабинета на Джерома.

— Как разбра, че ще искам по-голяма заплата? Да не би да съм ти споменал... — Можеше да съм ѝ казал какво ли не, докато съм зяпал като хипнотизиран разкошните ѝ цици.

— Не, но всички знаеха, че драпаш за още пари и че тя ще ти откаже. Ако се беше съгласила, и другите щяха да поискат. Отхвърляйки молбата на най-заслужилия, тя затръшва вратата пред останалите.

Най-заслужилия. Мед ми закапа на душата от тези думи. Още повече, че ги беше изрекла самата Кейти.

— Значи оставаш?

— Засега — прошепнах, сякаш ѝ доверявах голяма тайна (свалчески трик, заимстван от Хъмфри Богарт, на когото героините във филмите не можеха да устоят); Кейти обаче не се впечатли — стана, бръсна несъществуващо мъхче от бюстието си, стигащо до умопомрачително стегнатия ѝ корем, и заяви:

— Оставям те, че трябва да пиша за Вик Албини. Да му се не види, той можеше да го скрие.

— Аха, екшънгероят гей — вметнах.

— Извънредна новина — не е гей. — Тя загадъчно се усмихна и се отдалечи, оставяйки ме в неведение. Не че държах да разбера какво е станало.

Позяпах десет минути празния файл за Бъмп Дево, написах нещо тъпо, изтрих го и мислих още десет минути. Усещах, че Джерома ме наблюдава, и знаех, че ѝ идва да се ухили гадно. Не можех да работя, докато ме зяпаше, дори да си въобразявах, че ме дебне. Реших да се прибера у дома и там да напиша материала за Дево. Може би нещо

щеше да ми хрумне в метрото, където винаги ме осеняваха разни идеи. Понечих да затворя лаптопа и тогава вдъхновението отново ме осени като в нощта, когато прочетох дописката за Джак Бригс, който се възнеса на небето за банкет с другите „велики“ покойници. Реших, че ще напусна „Неонов цирк“, като вдигна голяма тупурдия, без да ми пука за последствията.

Зарязах файла за Дево и отворих нов — „Некролог на Джерома Уитфийлд“. На един дъх натраках куп отровни думи:

„Джерома Уитфийлд, наричана Джери от близките си приятели, (говори се, че е имала такива в детската градина), почина днес в... — Погледнах часовника. — ... 10:40 сутринта. Според колегите ѝ тя се е задавила от собствената си жлъч. Въпреки че е завършила Васар, през последните три години от живота си Джери проституираше на Трето Авеню, като същевременно надзираше група от над двайсет черноработници, до един по-талантливи от нея. Тя оставя съпруг, наричан от сътрудниците на «Неонов цирк» Скопеният жабок, и едно дете — грозна гадина, известна с милото прозвище Пол Пот. Всичките ѝ колеги са на мнение, че Джери компенсирала с властолюбие и с жестокост липсата на талант. Беше всеизвестно, че гласът ѝ, наподобяващ магарешки рев, причинява мозъчни кръвоизливи, а за липсата ѝ на чувство за хумор се носеха легенди. Жабокът и Пот молят всички нейни познати, които са се зарадвали на кончината ѝ, да не носят цветя, а да изпратят евкалиптови бонбонки на гладуващите деца в Африка. Възпоменателната служба ще се състои в офисите на «Неонов цирк», където щастливците, оцелели след тормоза ѝ, ще споделят скъпи спомени за нея и ще изпеят «Дзън-дзън, вещицата се спомина».“

Идеята ми бе да отпечатам десетина копия от тази тирада и да ги разлепя навсякъде в сградата на Трето Авеню, включително в тоалетните и в асансьорите, после да кажа „Много ви здраве и сбогом“ на офисите на „Неонов цирк“ и на Евкалиптовата кралица. Вероятно щях да постъпя точно така, ако не бях препроочел написаното и не бях открил, че не е смешно. Никак даже. Беше епистоларен изблик на разгневено дете. Което пък ме накара да се замисля дали всичките ми некролози не са също толкова зловни и глупави.

За първи път (ако щете вярвайте, но е самата истина) ми мина през ума, че Бъмп Дево е реална личност и че някои хора може би

скърбят за смъртта му. Вероятно същото важеше и за Джек Бригс... и за Франк Форд, водещ на предаването „Тази вечер“ (когото бях нарекъл „онзи, дето те гепи за топките“)... и за Тревър Уилс — звезда от риалити шоу, който се самоуби, след като бе заснет в леглото с шурей си. „Цирк“ публикува с голям кеф снимките, като скри с черна лента интимните части на шурей (тези на Уилс не се виждаха, сигурно се сещате защо).

Мина ми през ума и че пропилявам най-плодотворните години от живота си във вършене на калпава работа. Испитах срам — чувство, което беше напълно непознато на Джерома Уитфийлд.

Вместо да разпечатам некролога, затворих файла, прехвърлих го в кошчето и изключих лаптопа. Канех се да отида при Джерома и да ѝ заявя, че повече няма да пиша текстове, равносилни на това да замеряш хората с лайна, но едно предпазливо гласче в ума ми — пътният полицај, какъвто почти всеки от нас има в главата си, — ми нареди да изчакам. Да премисля, за да съм абсолютно сигурен.

„Двайсет и четири часа — постанови пътният полицај. — Изгледай някой филм следобед и се наспи хубаво през нощта. Ако на другата сутрин не си променил решението си, с Бога напред, синко.“

— Толкова скоро? — попита приведената над лаптопа си Кейти и за първи път от постъпването ми в „Цирк“ не се вцепених, когато тя вдигна към мен прекрасните си сиви очи. Просто ѝ магнах и излязох.

* * *

По време на следобедната прожекция във „Филм Форум“ (даваха „Доктор Стрейнджлав“^[2]) телефонът ми завибрира. Тъй като салонът с размери на дневна беше полупразен (освен мен вътре киснеха двама дремеци пияници и няколко тийнейджъри, бучащи като прахосмукачки на последния ред), си позволих да погледна екранчето и видях, че Кейти Къран ми е изпратила съобщение: „Каквото и да правиш, зарежи! Обади се веднага!“

Излязох във фоайето, макар малко да съжалявах, че ще пропусна любимия момент, в който Слим Пикенс^[3] яхва бомбата, и се обадох на Кейти. Няма да е преувеличено ако кажа, че първите две думи, които тя произнесе, промениха живота ми.

— Джерома умря!

— Какво? — Така се шашнах, че почти изкрещях.

Продавачката на пуканки ме изгледа стреснато иззад списанието си.

— Мъртва е, Майк! Мъртва! Задави се с един от евкалиптовите бонбони, дето все смучеше.

Бях написал: „Почина днес в 10:40 сутринта. Според колегите ѝ тя се задавила от собствената си жлъч.“

Просто съвпадение, разбира се, но нямаше как да не се замисля и за нещо по-гадно. Бог беше превърнал за Джерома Уитфийлд „това го не мога“ в „това ще го мога“.

— Майк? Чуваш ли ме?

— Да.

— Тя няма заместник. Знаеш, нали?

— Ъхъ — измънках. Мислех си как Джерома ми беше предложила бонбонче и как беше пъхнала едно в устата си.

— Ще организирам среща на персонала утре в десет. Някой трябва да свърши тази работа. Ти ще дойдеш ли?

— Не знам. Май не. — Вече вървах към изхода. Обаче преди да изляза на Хюстън Стрийт, осъзнах, че съм си забравил куфарчето на седалката, и се върнах, като машинално си скубех косата. Този път продавачката на пуканки ме изгледа подозрително. — Сутрин се канех да напусна.

— Знам. Разбрах го по изражението ти.

При други обстоятелства фактът, че тя е забелязала изражението ми, щеше да ми върже езика на фльонга, но не и в този момент.

— В офиса ли се случи?

— Да, приближаваше два часът. В помещението бяхме само четирима човека, не бачкахме сериозно, а си споделяхме разни истории и слухове. Знаеш как е.

Знаех. Ключарстването беше една от причините да предпочитам да работя в офиса, а не в дома си в Бруклин. Да не говорим, че така имах възможност да си плакна очите с Кейти.

— Вратата беше затворена, но щорите, бяха вдигнати. — Обикновено бяха вдигнати. Когато нямаше важна среща, Джерома предпочиташе да държи под око подчинените си. — По едно време Пинки каза: „Какво ѝ става на шефката? Май танцува на парчето

«Гангнам Стайл».“ Погледнах натам. Джерома се тресеше на стола, беше се вкопчила в гърлото си. После падна, виждах само как краката ѝ барабанят по пода. Робърта попита какво да правим. Дори не си направих труда да ѝ отговоря.

Влезли в кабинета на Джерома. Робърта Хил и Чин Пак Су я хванали под мишниците и я вдигнали. Кейти минала зад нея и приложила метода на Хаймлик. Пинки стоял на прага и размахвал ръце. Първото повдигане на диафрагмата не дало резултат. Кейти извикала на Пинки да се обади на 911 и отново се заела с началничката. При втория опит от устата на Джерома изскочил един евкалиптов бонбон и се изтърколил в другия край на стаята. Госпожа Уитфийлд дълбоко си поела въздух, отворила очи и изрекла последните думи в живота си (много подходящи според скромното ми мнение): „Какво, по дяволите...?“ После се разтресла и престанала да диша. Чин ѝ правил изкуствено дишане до идването на парамедиците, но напразно.

— След като спря да диша, погледнах часовника на стената на кабинета ѝ — каза Кейти. — Нали знаеш, онази ретроизгъзица с образа на Хъкълбери Хрътката. Мислех си... не знам... мислех си, че някой ще ме попита за часа на смъртта както в сериала „Закон и ред“. Разни тъпотии му минават през главата на човек в такива моменти. Беше три без десет. Няма и час оттогава, да не повярваш.

— Значи вероятно се е задавила с бонбона против кашлица в два и четирийсет — казах. Не в десет и четирийсет, а два и четирийсет. Знаех, че това е още едно съвпадение като факта, че на английски имената на Линкълн и Кенеди са с еднакъв брой букви; двайсет и четири пъти в денонощието часът е еди-колко си и четирийсет. Все пак това не ми хареса.

— Да, но не виждам какво значение има — сопна се Кейти. — Ще дойдеш ли утре или няма? Моля те, ела, Майк, необходим си ми!

Необходим съм на Кейти Къран! Еха!

— Добре. Обаче ще ми направиш ли една услуга?

— Стига да мога.

— Забравих да изпразня кошчето на компютъра, който използвах. Онзи отзад, до плаката с празничната трапеза. Ще изтриеш ли всичко? — Тази молба не ми изглеждаше разумна дори тогава. Просто исках от лошата шега да не остане никаква следа.

— Ти си луд — промърмори тя, — но ако се закълнеш в майка си, че утре в десет ще си тук, ще изпълня молбата ти. Слушай, Майк, това е шанс за нас. Може да станем собственици на дял от златна мина, а не само да работим в нея.

— Ще дойда.

Дойдоха всички с изключение на дописниците от най-забутаните кътчета на Кънектикът и Ню Джърси. Цъфна дори пъпчивият дребосък Ървинг Рамстийн, списващ страница с вицове, наречена (не знам защо, така че не питайте) „Политически некоректни брътвежи“. Кейти председателства уверено срещата, като час по час повтаряше, че шоуто ще продължи.

— Джерома би се зарадвала, ако продължи — каза Пинки.

— На кого му пука какво би зарадвало Джерома — подметна Джорджина Буковски. — Аз искам само все така да си получавам заплатата. И дял от печалбата, ако нещата вървят добре.

Неколцина колеги въодушевено заскандираха:

— Дял от печалбата! Дял от печалбата! — Случващото се заприлича на бунт в затворническа столова като в старите филми. Кейти поизчака, след което въдвори ред.

— Не проумявам как така тя умря от задавяне — помърмори се Чин. — Та нали дъвчащият бонбон изскочи?

— Не беше дъвчащ бонбон — възрази Робърта, — а от онези смрадливи бонбонки против кашлица, които тя непрекъснато смучеше. Говнолиптовите.

— Това няма значение, приятелко, важното е, че изскочи, когато Кейти натисна диафрагмата ѝ. Всички го видяхме с очите си.

— Не и аз — намеси се Пинки. — Бях на телефона. Отсреща ме превключиха на изчакване, докато говорят по другата линия. Представете ли си какво нахалство?

Кейти сподели, че е поразпитала един от парамедиците — вероятно бе вкарала в действие големите си сиви очи — и той ѝ казал, че задавянето може да е предизвикало сърдечен удар. Съобразявайки се с евангелието на професор Хигинс относно директното излагане на фактите, бързам да ви осведомя, че аутопсията потвърди това предположение. Ако смъртта на Джерома беше отразена в „Неонов

цирк“, то заглавието на дописката вероятно щеше да е „Голяма клечка хвърли топа от много смучене“.

Съвещанието продължи дълго и беше доста шумно. След като показа, че е напълно способна да замени шефката (казано на жаргон — да наследи обувките „Джими Чу“ на Джерома), Кейти позволи на евентуалните си подчинени да изразят чувствата си (най-вече чрез налудничав, почти истеричен смях), после им нареди да се захващат за работа, защото времето, приливът и интернет не чакат никого. Добави, че до края на седмицата ще говори с основните инвеститори на „Цирк“, после ме покани в кабинета на Джерома.

— Май вече се виждаш в шефското кресло, а? — подхвърлих, след като затворих вратата. — А може би се целиш още по-високо.

Тя ме изгледа някак обидено. Или може би се изненада.

— Мислиш ли, че искам тази работа? Аз си имам рубрика, Майк, журналист съм като теб.

— Би могла да се справиш обаче. Знам го и те го знаят. — Кимнах към жалкото подобие на новинарска стая. Някои колеги кълвяха бавно с два пръста по клавиатурите, други говореха по телефона. — Самият аз съм само съчинител на смешни некролози. По-скоро бях. Смятам да се оттегля в заслужена почивка.

— Струва ми се, че знам каква е причината. — Тя извади лист хартия от задния джоб на джинсите си и го разгъна. Знаех какво е още преди да ми го подаде. — Любопитството върви ръка за ръка с нашата работа, затова като ме помоли да изпразня кошчето на компютъра ти, първо прегледах съдържанието му. Ето какво намерих.

Взех листа и го сгънах, без да го погледна (не исках да виждам разпечатката, камо ли да я чета), после го пъхнах в джоба си.

— Текстът изтрит ли е?

— Да, и това е единственото копие. — Тя отметна косата си и ме погледна. Хубостта ѝ беше такава, че надали щеше да стане причина за начало на световна война, но като нищо можеше да предизвика регионален конфликт. — Знаех, че ще ме попиташ. Работим заедно от половин година и знам, че си параноик.

— Благодаря.

— Не исках да те обидя. В Ню Йорк параноята е средство за оцеляване. Чуй още нещо — глупаво е да напуснеш работа, която в близко бъдеще може да стане много доходоносна. Дори и ти би

трябвало да си наясно, че едно странно съвпадение — а това определено бе странно, — си остава само съвпадение. Майк, държа да останеш. Необходим си ми.

„Необходим си ми, а не необходим си ни.“ Твърдеше, че не се кани да седне на шефското място, но според мен беше тъкмо обратното.

— Не разбираш. Мисля, че вече няма да съм способен да водя тази рубрика, дори и да искам. Най-малкото вече няма да е смешна. В крайна сметка ще се получи... — Позамислих се и в паметта ми възкръсна фраза, заради която в детството си бях патил. — Едно рядко лайно.

Кейти свъси вежди и се замисли, накрая промърмори:

— Предполагам, че Пени ще може да те замести.

Пени Лангстън беше нещатна дописничка от някакво градче на задника на географията, наета по предложение на Кейти. Доколкото ми е известно, двете се познаваха от колежа. Бяха свършено различни. По време на редките си посещения в Ню Йорк Пени идваше в офиса на „Неонов цирк“ с вехта бейзболна шапка, сякаш залепена за главата ѝ, и със зловеща усмивка, сякаш залепена за лицето ѝ. Франк Джесъп с пънкърската прическа, който списваше спортната рубрика, все повтаряше, че Пени изглежда така, сякаш се кани да извърши масово убийство.

— Но няма да е забавна колкото теб — добави Кейти. — Отказваш да пишеш некролози, тогава какво искаш да правиш? При положение, че останеш в „Цирк“, както искрено се надявам.

— Може би рецензии. Предполагам, че ще са смешни.

— Ще правиш знаменитостите на бъз и коприва ли? — обнадеждено попита тя.

— Ами... да. Вероятно. Някои от тях. — Все пак бях добър в заяждането и смятах, че в тази област мога да победея по точки или даже с нокаут Джо Куинан от „Ролинг Стоун“. Поне щях да се занимавам с живи хора, които могат да отвръщат на нападите.

Тя сложи длани на раменете ми, повдигна се на пръсти и нежно ме целуна по ъгълчето на устата. Дори и сега, когато стисна клепачи, усещам целувката ѝ. Кейти впери в мен грамадните си сиви очи, напомнящи море през облачна утрин. Сигурен съм, че професор

Хигинс щеше да завърти очи, ако видеше това лигаво описание, но готините гаджета рядко целуват аутсайдери като мен.

— Все пак си помисли дали да не продължиш с некролозите. — Дланите ѝ все още бяха на раменете ми. Долавях уханието на парфюма ѝ, а когато тя дълбоко си пое въздух, гърдите ѝ се допряха до моите. И този допир усещам още. — Не става въпрос само за двама ни. Следващите шест седмици ще са критични и за сайта, и за служителите. Така че си помисли, става ли? Дори ако само още един месец пишеш некролози, пак ще е от полза. Така Пени или друг твой заместник ще има време да навлезе в работата, следвайки напътствията ти. Пък и може да не умре нито една знаменитост.

Само че това щеше да се случи и двамата го знаехме.

Май обещах да си помисля. Не помня какво казах. Мислех само как да впия устни в нейните, без да ми пука кой ще ни види през остъклената врата. Обаче не го сторих. Само в романтичните комедии смотаняци като мен дръзват да наградят готините мацки. Избърборих още нещо, после явно съм си тръгнал, защото не след дълго се озовах на улицата. Бях като треснат с мокър парцал.

Едно си спомням много добре — когато стигнах до контейнера за смет на ъгъла на Трето и Петнайсето Авеню, накъсах на парченца майтапчийския некролог, който вече не беше смешен, и го хвърлих в боклука.

Вечерях с нашите, после отидох в стаята си, където се затварях след загубите на любимия си отбор от Малката лига (голям кретен съм, нали?) и седнах зад бюрото. Струваше ми се, че най-лесно ще преодолеем безпокойството, ако напиша некролог за жив човек. Нали препоръчват ако конят те хвърли на земята, веднага да го възседнеш пак. Или да се качиш на върха на кулата за скокове във вода, ако „лястовичката“ не се е получила и си се плъоснал по корем. Трябваше само да докажа това, което вече знаех: живеем в рационален свят. Забиването на игли във вуду кукли не убива хора. Врагът ти няма да умре, ако напишеш името му на лист хартия, който после ще изгориш, докато казваш „Отче наш“ отзад напред. Шеговитите некролози също не убиват хора.

Въпреки това в списъка на евентуалните кандидати включих само доказани злодеи като Фахим Дарзи, поел отговорност за взривяването на автобуса в Маями, и електротехника Кенет Уондърли, изнасилвил и убил четири жени в Оклахома. От седмината изброени Уондърли ми се струваше най-подходящ и вече се канех да скалъпя нещо за него, когато се сетих за музикалния продуцент Питър Стефано — едно от най-гадните копелета на този свят.

Стефано беше удушил приятелката си, защото отказала да изпее композирана от него песен. Сега изтърпяваше наказанието си в затвор с лек режим, макар да заслужаваше да е в зандан в Саудитска Арабия, да се храни с хлебарки, да пие собствената си пикня и в малките часове на нощта да слуша парчета на „Антракс“ на уредба, надута до дупка. (Разбира се, това е само мое мнение.) Убитата се казваше Анди Маккой и беше сред най-любимите ми певици. Ако по времето на смъртта ѝ се занимавах със съчиняване на майтапчийски некролози, за нищо на света нямаше да пиша за нея. Фактът, че невероятният ѝ глас, сравним с този на младата Джоан Баез, замлъкна завинаги заради някакъв си властен идиот, ме изпълва с гняв, макар оттогава да са изминали пет години. Бог дарява с такива гласни струни само малцина свои избраници, а дрогираният Стефано я беше затрил в изблик на болно честолюбие.

Отворих лаптопа, написах в съответното поле „Некролог на Питър Стефано“ и се загледах в мигащия курсор. Думите отново се заизливаха като вода от спукана тръба.

„Вчера призори тираничният и бездарен продуцент Питър Стефано беше открит мъртъв в килията си в затвора в град Гоуанда и всички ликуваме. Все още няма официално съобщение за причината за смъртта, но наш източник от затвора ни даде следната информация: «Изглежда, онази негова жлеза, произвеждаща омраза, се е спукала и разпространилата се отрова е поразила тялото. Казано с по-прости думи, той е получил алергична реакция от собствената си проклетия.»

Макар че беше стъпил на врата на много групи и солови изпълнители, той е известен най-вече със съсипването на кариерата на «Гренадирите» и на «Палавите млекопитаещи», на Джо Дийн, който се самоуби, след като той отказа да поднови договора му, и разбира се, на Анди Маккой. Сякаш не му стигаше, че е спрял професионалното ѝ развитие, Стефано я удуши с кабел от лампа, намирайки се под

въздействието на голяма доза метамфетамини. Той оставя три благодарни бивши съпруги, петима бивши съдружници и двете звукозаписни компании, които не успя да вкара във фалит.“

Следваха още стотина думи в същия дух, но този некролог не беше сред най-добрите ми творения. Не ми пукаше, понеже се чувствах удовлетворен, и то не само защото Питър Стефано беше гадняр. Изпитвах удовлетворение и като писател, макар текстът да беше калпав и да осъзнавах, че постъпвам гадно. Не мислете, че се отклонявам от темата, защото смятам, даже съм сигурен, че това е в основата на настоящата история. Работата на писателя е трудна. Поне за мен е така. Да, знам, че повечето бачкатори се оплакват колко им е трудно, без значение дали са касапи, пекари, майстори на свещници или автори на некролози. Понякога обаче работата е лесна. Тогава се чувстваш като на пътеката за боулинг: виждаш, че още при първия удар топката ще събори всички кегли и че ще направиш страйк.

След като виртуално убих Стефано, изпитах удовлетворението на човек, отбелязал страйк.

През нощта спях като къпан. Отчасти защото бях направил нещо, чрез което бях дал воля на гнева и на възмущението си от смъртта на горката Анди, от убийството, погубило по нелеп начин нейния талант. От друга страна, аз се чувствах по същия начин, докато пишех некролога на Джерома Уитфийлд, а тя не ми беше сторила зло, само беше отказала да ми вдигне заплатата. Май всичко опираше до самото писане. Чувствах, че притежавам власт, и това ме омайваше.

Докато закусвах на другата сутрин, първото ми посещение за деня не беше в страницата на „Неонов цирк“, а на „Хъфингтън Поуст“. Не си направих труда да преглеждам статиите за звездите и снимките тип ВЦПР (виж ми цицата през ръкава) — честно казано, „Цирк“ се справяше много по-добре и в двете направления, — а преминах към основните теми, които винаги са интересни, сбити и актуални. Първата статия беше за губернатор, привърженик на Чаената партия, който според сайта беше направил възмутително изявление. Погледнах следващата и ръката ми, поднасяща чашата с кафе към устните ми, застина. Дъхът ми също застина. Заглавието гласеше: „Питър Стефано убит при спречкване в библиотека“.

Оставих пълната чаша на бюрото — много внимателно, без да разлея дори капчица — и прочетох дописката. Стефано се скарал с библиотекаря, защото по уредбата звучала песен на Анди Маккой. Продуцентът казал на библиотекаря да не се ебава и „да разкара този боклук“. Служителят отказал, заявил, че не се ебава с никого и че е избрал диска на случаен принцип. Кавгата се разраснала. После някакъв тип се промъкнал зад Стефано и го намушкал с много остър нож — от самоделните, използвани от затворниците.

Доколкото можах да преценя, убийството беше станало по времето, когато приключих с писането на некролога. Погледнах чашата, после я вдигнах и отпих. Кафето беше изстинало. Изтичах до мивката и повърнах. След това се обадох на Кейти и й казах, че няма да присъствам на съвещанието, но искам да поговорим по-късно.

— Каза, че ще присъстваш — промърмори тя. — Нарушаваш обещанието си!

— Имам причина. Да се видим на кафе следобед и ще ти разкажа.

След кратко колебание Кейти каза:

— Пак се е случило. — Констатираше, не задаваше въпрос.

Потвърдих. Казах й, че съм съставил списък с хора, които заслужават да умрат, после съм избрал Стефано.

— Написах некролога му просто за да докажа, че нямам нищо общо със смъртта на Джерома — добавих. Приключих приблизително по времето, когато Стефано е бил намушкан в библиотеката. Ако искаш, ще ти донеса разпечатка, на която е отбелязан часът.

— Не я искам. Вярвам ти. Ще се видим, но не на кафе. Ела у дома. И донеси некролога.

— Ако смяташ да го качиш в интернет...

— Боже, не, да не си луд! Само искам да го видя с очите си.

— Добре. — Повече от добре. Покани ме у тях! — Но... Кейти?

— Да?

— Не бива да казваш на никого.

— Естествено. За каква ме смяташ?

„За жена с красиви очи, дълги крака и съвършени гърди“ — помислих си, след като прекъснах връзката. Трябваше да се досетя, че съм загазил, но не бях на себе си. Мислех си за онази нежна целувка

по ъгълчето на устните ми. Исках още една, но не по ъгълчето. А после още... каквото дойде.

Тристайният ѝ апартамент в Уест Сайд беше много чист и подреден. Тя ме посрещна на вратата по шорти и почти прозрачно бюстие — и двете определено НЗРМ^[4]. Прегърна ме и възкликна:

— Боже, Майк, изглеждаш ужасно. Много съжалявам.

Притиснах я до себе си. Кейти се притисна до мен. Потърсих устните ѝ, както се казва в любовните романи, и тя ги впи в моите. След около пет секунди — и безкрайни, и недостатъчно дълги — тя се отдръпна и впери в мен онези ми ти грамадни сиви очи:

— Имам да ти казвам страшно много неща. — Усмихна се и добави: — Но това може да почака.

Последва нещо, което рядко се случва на смотльовци като мен, а когато им се случи, обикновено не е даром. Само че в подобни моменти смотльовците като мен не разсъждават. В подобни моменти загубеняците са като всички мъже — голямата глава временно отсъства, управлява малката.

* * *

Седяхме в леглото.

Пиехме вино вместо кафе.

— Преди година-две прочетох в един вестник... — подхвана Кейти. — Някакъв пич, май живееше на майната си — в Айова, Небраска, там някъде, — на връщане от работа си купил лотариен билет от онези, дето се изтриват, и спечелил сто хиляди долара. Седмица по-късно си купил фиш за „Пауърбол“ и спечелил сто и четирийсет милиона.

— Накъде биеш? — Знаех накъде бие, но не ми пукаше. Чаршафът се беше смъкнал надолу и виждах гърдите ѝ — стегнати и съвършени, както си ги бях представял.

— Два пъти би могло да е съвпадение. Искам да го направиш още веднъж.

— Надали ще е разумно — измънках и усетих колко неубедителен е тонът ми. На сантиметри от мен седеше прелъстително момиче, но внезапно престанах да мисля за него. Представих си, че съм на пътеката за боулинг и че виждам как още при първия удар топката ще събори всички кегли и ще направя страйк.

Кейти легна по хълбок и ме изгледа:

— Ако наистина се случва, Майк, това е върховно! Все едно да имаш власт над живота и над смъртта!

— Ако смяташ да го използваш за сайта...

Тя заклати глава:

— Не, не! Прекалено е невероятно. А и дори читателите да ни повярват, каква ще е ползата за „Цирк“? Да направим анкета? Да помолим хората да ни изпратят имената на гаднярите, които заслужават да умрат?

Не беше права. Хората с удоволствие щяха да гласуват за класацията „Смърт 2016“. Щеше да е сто пъти по-интересно от „Американ Айдъл“.

Кейти се надигна и обви ръце около шията ми:

— Кои бяха в списъка на жертвите ти, преди да набележиш Стефано?

Потрепнах:

— Предпочитам да не наричаш така въпросния списък.

— Добре де, само ми кажи.

Заизброявах имената. Когато стигнах до Кенет Уондърли, тя ме спря. Големите ѝ сиви очи вече не изглеждаха като забулени от облаци, а напомняха бушуващ океан.

— Да! Напиши неговия некролог! Ще изровя повече подробности от Гугъл, за да изпипаш нещата, после...

Неохотно отместих ръцете ѝ:

— Защо избра него, Кейти? Скоро ще го екзекутират. Нека държавата му бере грижата.

— Държавата няма да си мръдне пръста! — Тя скочи от леглото и закрачи напред-назад. Едва ли е необходимо да споменавам, че гледката беше хипнотизираща. Ах, тези дълги крака! — Властите в Оклахома си налягат парцалите след онази провалила се екзекуция преди две години! Кенет Уондърли е изнасилил и убил четири момичета — изтезавал ги е до смърт, — обаче ние, данъкоплатците, ще

го храним до шейсет и пет, после той ще умре в съня си! — Тя се върна, качи се на леглото и коленичи:

— Направи го заради мен, Майк! Моля те!

— Защо е толкова важно за теб?

Кейти помръкна. Седна до мен, наведе глава и косата ѝ закри лицето ѝ. Постоя така десетина секунди, а когато отново ме погледна, красотата ѝ беше... не заличена, но някак накърнена. Белязана. По страните ѝ се стичаха сълзи, думите едва се процеждаха от устните ѝ, стиснати от яд и от срам.

— Защото знам какво е. Бях изнасилена в колежа. След един купон. Щях да те помоля да напишеш некролог за онзи гад, но така и не му видях лицето. — Пое си треперливо дъх. — Промъкна се отзад и ме просна по корем, после... Обаче Уондърли ще си плати вместо него.

Отметнах чаршафа и промърморих:

— Включи си компютъра.

„Страхливият плешив изнасилвач Кенет Уондърли, можещ да вдигне самолета само когато жертвата му е вързана, спести на данъкоплатците много разходи, като се самоуби в затворническата си килия рано тази сутрин. Надзирателите откриха Уондърли (в жаргонния речник снимката му илюстрира израза «безполезен боклук») увиснал на примка, направена от панталона му. Директорът Джордж Стокет незабавно разпореди организирането на празничен банкет с танци в затворническата столова. Попитан дали «самоубийственият панталон» ще бъде сложен в рамка и подреден при другите затворнически трофеи, директор Стокет само намигна на репортерите, присъстващи на импровизираната пресконференция.

Уондърли, заразно зло с човешки облик, идва на бял свят на 27 октомври 1972 г. в Данбъри, Кънектикът...“

Беше поредното катастрофално писание на Майкъл Андерсън! Дори най-тъпите ми некролози от рубриката „Оплой мъртвите“ бяха по-забавни и язвителни (ако не ми вярвате, хвърлете им едно око), обаче това нямаше значение. Отново го написах на един дъх, думите избликваха, отново се усещах всемоушен. В един момент осъзнах, че

съчиняването на некролози не е като игра на боулинг, а повече прилича на хвърляне на копие. На копие с много остър връх. Кейти явно беше на същото мнение. Седеше до мен и ми се струваше, че чувам пукане на статично електричество като от наелектризирана четка за коса.

Трудно ми е да опиша какво последва, защото ми навява мисълта, че във всеки от нас има по нещо от Кен Уондърли, но тъй като няма два начина за излагане на истината, ще бъда откровен: изпитахме сексуална възбуда. Щом написах некролога, награбих Кейти като истински мачо, а не като задръстенияк, и я занесох обратно на леглото. Тя обви крака около кръста ми и сложи ръце на тила ми. Мисля, че „втората серия“ продължи не повече от петдесет секунди, но и двамата стигнахме до оргазъм. Сеизмичен оргазъм. Хората понякога са гадни.

Кен Уондърли беше чудовище, нали? Не беше само мое мнение — той използва същата дума, за да опише себе си, докато признаваше престъпленията си в опит да избегне смъртната присъда. Така можех да намеря оправдание за стореното от мен — от нас, — само че имаше и нещо друго.

Писането на неговия некролог ми достави по-голямо удоволствие от последвалия полов акт.

Искаше ми се да го направя отново.

При събуждането си на следващата сутрин видях, че Кейти седи на канапето и лаптопът е в скута ѝ. Изгледа ме мрачно и потупа възглавницата до себе си. Седнах и прочетох водещото заглавие на „Неонов цирк“: „Още едно лошо момче гризва дървото. «Гадния Кен» се самоубива в килията си.“ Само че не се бе обесил. Беше натъпкал в гърлото си парче сапун, което беше странно, защото затворниците получават само течни миещи препарати.

— Мили Боже! — възкликнах. — Каква ужасна смърт!

— Добре! — Тя сви юмруци и победоносно вдигна ръце. — Отлично!

Щеше ми се да я попитам това-онова. Първо, дали е преспала с мен само за да убия някакъв тип, играещ ролята на заместител на насилника ѝ. Задайте си следния въпрос (аз си го зададох): имаше ли смисъл да я питам? Може би щеше да отговори искрено, но въпреки

това нямаше да ѝ повярвам. При това положение връзката ни надали щеше да е отровна, но със сигурност щеше да е някак перверзна.

— Повече няма да се повтори — обях.

— Добре, разбирам. (Не ме разбираше.)

— Така че не настоявай.

— Няма. (Тя настоя.)

— И не бива да казваш на никого.

— Нали обещах? (Вече беше казала.)

Нещо ми подсказваше, че разговорът е безсмислен и безполезен, обаче промърморих „Добре“ и млъкнах.

— Майк, не те пришпорвам, но ме чака страшно много работа и...

— Нямаш грижа, приятелко. Веднага се изнасям.

Всъщност исках да си тръгна. Исках да бродя безцелно трийсетина километра и да обмисля с какво ще се занимавам в бъдеще. Кейти ме награби, преди да изляза, и ме целуна страстно.

— Не си тръгвай ядосан.

— Не съм ядосан. — Не бях наясно точно какви чувства изпитвам.

— И не си и помисляй да подаваш оставка. Необходим си ми. Прецених, че Пени не е подходяща за „Оплуй мъртвите“, но разбирам нежеланието ти да продължиш с некролозите. Питам се дали... Джорджина?

— Може би — отвърнах. Според мен Джорджина беше най-некадърната дописничка, но вече не ме беше грижа. В момента мислех само как завинаги да приключа с некролозите; не исках да ги виждам, камо ли да ги съчинявам.

— А ти пиши каквито си искаш гадни рецензии. Няма я Джерома да ти откаже, нали?

— Няма я.

Тя ме раздруса:

— Не повтаряй като робот, ако обичаш. Покажи малко въодушевление, онази типична за „Неонов цирк“ живина. И обещавай да не напускаш. — Тя зашепна. — Ще провеждаме частни съвещания. Само ние двамата. — Забеляза, че погледът ми се стрелва към деколтето на халата ѝ, и доволно се усмихна. После ме побутна към вратата. — Тръгвай. Чупката!

Мина една седмица, а когато работиш за сайт като „Неонов цирк“, една седмица се равнява на три месеца. Знаменитости се напиваха, знаменитости постъпваха в клиники за рехабилитация и след изписването незабавно се напиваха, знаменитости попадаха в ареста или при слизането от лимузината се виждаше, че са sans гащички, знаменитости танцуваха по цели ноци, женеха се, развеждаха се, разделяха се. Една прочута личност падна в басейна си и се удави. Джорджина написа удивително скучен некролог и сайтът беше затрупан с твитове и имейли с въпроса „Къде е Майк?“ Едно време това щеше да ме зарадва.

Не посещавах апартамента на Кейти, защото не ѝ беше до гушкане. Всъщност рядко се вясваше в офисите на сайта. Ходеше на съвещания — две в Ню Йорк и едно в Чикаго. В нейно отсъствие аз някак неусетно поех задълженията ѝ. Не се кандидатирах за мястото ѝ, не проведох кампания, не ме избраха за шеф. Просто се случи. Утешавах се с мисълта, че нещата ще се нормализират, когато Кейти се върне.

Не ми се стоеше в кабинета на Джерома (имах чувството, че там има духове), но като изключим тоалетната, само там можех да говоря на спокойствие с шашнатите колеги. А те постоянно се шашкаха. Електронните сайтове пак са издания и служителите в тях също се тресат от комплекси и неврози. Джерома щеше да разкара набързо всеки от тях (подканяйки го да си вземе бонбонче), но аз не можех да постъпвам така. Когато усетих, че започвам да полудявам, си рекох, че в скоро време ще се върна на старото си място до стената и ще се захвана с писането на заядливи рецензии. Ще съм само „редови“ пациент в лудницата.

Спомням си, че единственото твърдо решение, което взех през онази седмица, беше относно стола на Джерома. Не можех да си настаня задника там, където беше седяла при задушаването си от гибелно бонбонче против кашлица. Избутах стола ѝ в общото помещение и взех онзи, който възприемах като свой — стоящият под плаката с надпис „Моля, серете там, където ядете.“ Не беше много удобен, но поне не бъкеше от призраци. Тъй и тъй вече не пишех много.

Късно следобед в петък Кейти нахлу в офиса, облечена с блестяща рокля до коленете — коренна противоположност на обичайните ѝ джинси и бюстиета. Косата ѝ бе накъдрена и подредена в сложна прическа. Приличаше ми на... по-красива версия на Джерома. Бегло си спомнях съдържанието на „Фермата на животните“ от Оруел и как девизът „Четири крака — добре, два крака — лошо“ е заменен от „Четири крака — добре, два крака — още по-добре“.

Кейти ни събра и обяви, че нашият сайт ще бъде купен от чикагската компания „Пирамид Медия“ и че заплатите на всички ще бъдат повишени малко. Това предизвика бурни аплодисменти. Когато шумотевницата затихна, тя добави, че Джорджина Буковски поема за постоянно „Оплюй мъртвите“, а Майкъл Андерсън ще е новият „културен критик“.

— Което означава — продължи тя, — че разперил криле, ще прелита бавно над терена, като сере, където му скимне.

Присъстващите отново заръкопляскаха. Станах и се поклоних, старайки се да изглеждам весел и дяволит. Справих се наполовина. Не бях изпадал във весело настроение след внезапната смърт на Джерома, но пък наистина се чувствах като дявол.

— А сега всички на работа! Напишете нещо безсмъртно! — Блестящите ѝ устни се разтегнаха в усмивка. — Майк, може ли да поговорим насаме?

Насаме означаваше в кабинета на Джерома (всички още го възприемахме като такъв). Кейти се намръщи, когато видя кой стол е зад бюрото.

— Какво прави тук това грозилище?

— Не желая да седя на стола на Джерома — отвърнах. — Ако искаш, ще го донеса обратно.

— Да, но първо... — Приблужи се до мен, обаче забеляза, че щорите са вдигнати и всички са вперили погледи в нас, затова само сложи длан на гърдите ми. — Ще дойдеш ли у дома довечера?

— Разбира се — казах, макар че не бях въодушевен от перспективата, както вероятно си мислите. Тъй като малката глава не беше зад кормилото, съмненията ми относно мотивите на Кейти все повече се усилиха. А и да си призная, стана ми кофти, задето пожела да върна стола на Джерома.

Понижавайки глас, въпреки че бяхме сами, тя продължи:

— Предполагам, че не си писал други... — Блестящите й устни се размърдаха беззвучно, оформяйки думата „некролози“.

— Дори не ми е минавало през ума.

Беше нагла лъжа. Писането на некролози беше първото, за което си помислях сутрин, и последното, за което си помислях, преди да заспя. Спомнях си как се изливаха думите. И съпровождащото усещане, че още при първия удар топката ще събори всички кегли; че копието, хвърлено от теб, ще попадне право в целта.

— Нещо друго да си писал? Някакви рецензии? Чух, че „Парамаунт“ пускат новия филм на Джек Бригс, който бил още по-скапан от „Религиозни куриери“. Би трябвало да си изкушен.

— Всъщност не съм писал нищо. Следях какво пишат другите. Бърках се в работата им, така да се каже. Но не ме бива за редактор. Това е твоя работа, Кейти.

Този път тя не възрази.

По-късно през деня погледнах от бюрото си на задния ред, където се опитвах (безуспешно) да напиша рецензия за някакъв музикален диск, и я видях да седи в кабинета, приведена над лаптопа. Устните й помръдваха и си помислих, че говори по телефона, обаче мобилният й го нямаше. Хрумна ми (вероятно идеята беше абсурдна, но не можех да се отърся от нея), че е открила в горното чекмедже на бюрото кутийка с евкалиптови бонбони и премята един в устата си.

Пристигнах в апартамента й малко преди седем с два плика храна от китайския ресторант „Фън Джой“. Тази вечер Кейти не носеше шорти и прозрачно бюстие, а торбест панталон и пуловер. Освен това не беше сама. В единия край на канапето седеше (по-точно се беше сгушила) Пени Лангстън. Този път обичайната бейзболна шапка я нямаше, но зловецата усмивка сякаш казваща „Само посмей да ме пипнеш и ще те убия!“ си беше на обичайното място.

Кейти ме целуна по страната и обяви:

— Поканих и Пени.

Беше повече от очевидно, но казах:

— Здравсти, Пенс.

— Здравсти, Майк. — Гласът й беше като писукане на мишле, тя не посмя да ме погледне в очите, но все пак направи неуспешен опит

да превърне страховитата си усмивка в по-приемлива гримаса.

Погледах Кейти. Вдигнах вежди.

— Казах ти, че не съм споменала на никого какво можеш да правиш — подхвана тя. — Е... не беше съвсем вярно.

— Така и предполагам. — Сложих на масичката белите хартиени пликосе, по които бяха избили мазни петна. Бях загубил апетита си, а и не очаквах следващите минути да са забавни и радостни^[5]. — Ще бъдеш ли така любезна да обясниш за какво става въпрос, преди да те обвиня, че не си спазила тържественото си обещание, и да си тръгна?

— Не си отивай. Моля те, остани. Изслушай ме. Пени работи в „Неонов цирк“, защото придумах Джерома да я назначи за дописничка. Когато се запознахме, тя все още живееше тук, в града. Членувахме в една група, нали така, Пенс?

— Да — изписука Пени. Беше се вторачила в ръцете си, отпуснати на скута ѝ; беше сплела пръсти толкова силно, че кокалчетата им бяха побелели. — Наричаше се „В името на Пресветата Дева“.

— И какво по-точно правехте в името ѝ? — попитах, макар да не беше необходимо. Понякога парченцата от пъзела се нареждат сами и дори ги чуваш как тракат при наместването си.

— Оказвахме подкрепа на изнасилени жени — обясни Кейти. — Аз не видях моя насилник, но Пени е видяла нейния. Нали така, Пенс?

— Да, много пъти. — Пени вече ме гледаше, освен това гласът ѝ набираще сила с изричането на всяка следваща дума. Към края тя почти крещеше и по страните ѝ се стичаха сълзи. — Чичо ми, той го направи. Бях на девет. Сестра ми беше на единайсет. И нея изнасили. Кейти казва, че можеш да убиваш хора посредством некролози. Искам да напишеш неговия.

Няма да ви преразказвам какво сподели Пени, стискайки ръката на Кейти и бършейки сълзите си с хартиени носни кърпички. Чували сте тази история, освен ако не живеете в някое от седемте места в тази страна, в които още не са навлезли средствата за масова информация. Важно е да знаете, че родителите на Пени загинали при автомобилна катастрофа и че двете със сестра ѝ били изпратени да живеят с чичо

Еймъс и с леля Клодия. Леля Клодия не вярвала, че съпругът ѝ е извършил нещо лошо. Сами ще се сетите за останалото.

Исках да го направя. Първо, защото историята беше ужасна. Второ, понеже хора като чичо Еймъс заслужават куршум в главата, задето посягат на най-слабите и най-уязвимите. Трето, защото Кейти го искаше. Но в крайна сметка го сторих заради красивата рокля на Пени, която ме натъжи. И заради обувките ѝ. И заради неумело сложения ѝ грим. За първи път от много години, може би за първи път, откакто чичо Еймъс беше започнал да ляга до нея нощем, шепнейки ѝ „Това е нашата малка тайна“, тя се беше опитала да се разкраси за човешко същество от мъжки пол. Направо ми късаше сърцето. Кейти беше преодоляла травмата от изнасилването. Някои момичета и жени успяват, други — не.

Изчаках Пени да завърши разказа си и я попитах:

— Заклевах ли се в Бог, че чичо ти е виновен?

— Да. Отново и отново, и отново. Когато пораснахме и вече можехме да имаме деца, той ни караше да се обръщаме и го вкарваше в... — Тя не довърши. — Мисля, че освен на нас двете с Джеси е посягал и на други.

— И никога не са го хващали?

Тя поклати глава и косата около лицето ѝ, овлажнена от сълзите, се полюшна.

— Добре. — Извадих айпада си от куфарчето. — Обаче искам да ми разкажеш още подробности за него.

— Имам по-добра идея. — Тя пусна ръката на Кейти и грабна чантата си, по-грозна дори от онези, които бях виждал на витрините на магазини за стоки втора ръка. Извади смачкан лист хартия дотолкова пропит с пот, че беше станал мек и полупрозрачен. Текстът, написан с молив и с детински почерк, беше озаглавен „Еймъс Кълън Лангфорд: неговият некролог“.

„Това жалко подобие на човек, което изнасилваше малки момичета при всяка възможност, умря бавно и мъчително от рака, чиито метастази бяха плъзнали в меките тъкани на тялото му. Преди седмица от очите му започна да тече гной. Беше на 63 и в

предсмъртните му часове виковете му и молбите му за още морфин огласяха цялата къща.“

Имаше и още. Още много. Почеркът на Пени беше детински, но речникът ѝ беше страхотен, и този текст беше по-добър от всичко, написано от нея за „Неонов цирк“.

— Не знам дали ще свърши робата — казах и понечих да ѝ върна листа. — Мисля, че трябва да го напиша лично.

— Нищо не пречи да опиташ, нали? — обади се Кейти.

Съгласих се. Вперих поглед в Пени и казах:

— Дори не съм виждал този човек, а искаш да го убия.

— Да — отвърна тя и този път ме погледна право в очите. — Точно това искам.

— Сигурна ли си?

Пени кимна.

Седнах на бюрото на Кейти, сложих до айпода си ръкописния некролог, отворих празен документ и започнах да преписвам. Моментално разбрах, че ще се получи. Чувството за могъщество беше по-силно от всякога. Чувството за прицелване. Престанах да поглеждам листа след второто изречение и почуквайки по екранчето, нахвърлях основното. Завърших по следния начин:

„Присъстващите на погребението — предвид отвратителните наклонности на господин Лангстън няма как да ги наречем опечалени — са предупредени да не носят цветя, обаче заплюването на ковчега е желателно.“

Двете жени се взираха, не, блещеха се в мен.

— Ще стане ли? — попита Пени, после си отговори сама. — Да, ще стане. Почувствах го.

— Мисля, че вече е станало. — Насочих вниманието си към Кейти. — Ако поискаш още една такава услуга от мен, ще се изкуша да напиша твоя некролог.

Кейти се насили да се усмихне, обаче си личеше, че е изплашена. Нямах намерение да ѝ изкарам ангелите (поне така си мисля), затова ѝ стиснах ръката. Тя трепна, понечи да се дръпне, но се отказа. Дланта ѝ беше студена и лепкава.

— Шегувам се. Да, лоша шега, но държа на думите си. Това трябва да приключи.

— Да. — Тя преглътна шумно като героиня от анимационен филм. — Абсолютно.

— И си дръжте езика зад зъбите. Не споделяйте с никого.

Те отново се съгласиха. Понечих да се изправа, но Пени се спусна към мен, прегърна ме и ме бутна обратно на стола. За една бройка щяхме да се проснем на пода. Прегръдката ѝ не беше нежна, повече приличаше на вкопчване на удавник. Пени беше плувнала в пот.

— Благодаря ти — прошепна прегракнало. — Благодаря, Майк.

Излязох от кабинета, без да ѝ кажа: „За мен беше удоволствие.“ Копнеех да се махна оттам. Не знам дали изядоха китайското, което бях донесъл; не вярвам да са го докоснали. „Фън Джой“ ли? Забавно, ама друг път.

Не мигнах цяла нощ, и то не заради Еймъс Лангфорд. Имах си други грижи.

Едната беше вечният проблем с пристрастяването. Бях напуснал апартамента на Кейти твърдо решен никога повече да не упражнявам тази ужасяваща власт, но и преди се бях заричал да не го правя, а и не знаех дали ще устискам, защото всеки път, когато напишех некролог на жив човек, копнежът да го направя отново се засилваше. Сякаш бях на хероин. Употребяш ли веднъж-дваж, може и да успееш да спреш. След известно време обаче си принуден да си взимаш дозата. Вероятно все още не бях стигнал до този момент, обаче бях на ръба на пропастта и го осъзнавах. Бях пределно искрен с Кейти — трябваше да спра, докато все още можех. Но дали не беше твърде късно?

Другото ми притеснение не беше толкова сериозно, но не биваше да го пренебрегвам. Докато пътувах с метрото към Бруклин, наум ми дойде една много подходяща за случая мисъл на Бенджамин Франклин: „Двама души могат да пазят тайна само ако единият е мъртъв.“ Моята тайна вече беше известна на трима души и тъй като нямах намерение да убия с некролози Кейти и Пени, от тях зависеше да опазят опасната тайна.

Бях сигурен, че ще устискат известно време, най-вече Пени, ако на сутринта някой ѝ се обади, че милият чичо Еймъс е ритнал камбаната. Но времето щеше да отслаби табуто. Имаше и още един фактор. Двете не бяха просто дописнички, а дописнички в „Неонов

цирк“, което означаваше, че работата им е да разкриват тайни. Разкриването на тайни може и да не е чак така пристрастяващо като убиването на хора чрез некролози, но определено има притегателна сила, както знаех от опит. Рано или късно щеше да има напиване в някой бар, а после...

„Искаш ли да чуеш нещо адски шантаво? Обаче първо обещавай да не казваш на никого.“

Представях си как седя в новинарската стая с гадния плакат с храната в тоалетната чиния и съчинявам поредната заядлива рецензия, Франк Джесъп се приближава, сяда до мен и пита дали ми е минавало през ума да напиша некролог на Башар Асад — сирийския диктатор с малката глава, или — хей, това ще е дори по-яко — на корейската лоена топка Ким Чен Ун. Доколкото познавах Джесъп, като нищо можеше да поиска да очисти новия старши треньор на „Никс“.

Опитах се да си внуша, че последното е пълен абсурд, но не ми се удаде. Отговорникът за спорта с шантавата прическа беше луд фен на „Никс“.

Съществуваше дори още по-ужасяваща възможност (до този извод стигнах към три сутринта). Ами ако информацията за моя необичаен талант стигне до някое злонамерено правителствено ухо? Изглеждаше невероятно, но някъде бях чел, че през петдесетте правителството е експериментирало с ЛСД и с други средства за контролиране на разума, използвайки като опитни зайчета нищо неподозиращи граждани. Хората, извършили подобно нещо, са способни на всичко. Ами ако някой тип от Агенцията за национална сигурност цъфне в „Цирк“ или тук, в къщата на родителите ми в Бруклин, и получа еднопосочен билет за частен самолет, който ще ме отведе в тайна база; там ще ме настанят в строго охраняван луксозен апартамент, ще ми предоставят списък с лидерите на „Ал Кайда“ и „Ислямска държава“, както и информация, която да ми позволи да пиша изчерпателни некролози. Вероятно благодарение на мен снабдените с ракети дроневи щяха да станат излишни.

Смахнато? Да. Обаче в четири сутринта много неща изглеждат възможни.

Към пет часа, тъкмо когато дневната светлина пропълзя в стаята ми, за пореден път се запитах отново как се сдобих с този нежелан от мен талант. Откога ли го притежавах? Нямах как да разбера, защото

по принцип никой не пише некролози на живи хора. Дори в „Ню Йорк Таймс“ нямат подобна практика, те просто събират необходимата информация, за да им е под ръка, когато някой известен се гътне. Може би цял живот съм притежавал тази способност и ако не бях написал онази скапана шега за Джерома, щях да си остана в неведение. Замислих се за причината да постъпя на работа в „Неонов цирк“ — доброволно написания от мен некролог. Да, на човек, който вече беше мъртъв, но некрологът си е некролог. А талантът винаги се стреми към едно, нали? Стреми се да излезе наяве. Стреми се да облече фрак и да затанцува на сцената.

Заспах с тази мисъл.

Телефонът ми ме събуди в дванайсет без петнайсет. Обаждаше се Кейти и по гласа ѝ разбрах, че е разтревожена.

— Ела в офиса! — нареди. — Веднага!

Надигнах се в леглото:

— Какво е станало?

— Ще ти обясня, като дойдеш, само запомни, че повече не бива да го правиш.

— Хм, това вече го обсъдихме. И то няколко пъти.

Не знам дали ме чу, но продължи да повтаря:

— Никога повече, никога! Дори и да става въпрос за Хитлер. Дори и баща ти да опре нож в гърлото на майка ти, пак не бива.

Прекъсна връзката, преди да я бомбардирам с въпроси. Запитах се защо не предложи да проведем тази важна среща в нейния апартамент, който предлагаше уединение за разлика от претъпканите офиси на „Неонов цирк“, после сам стигнах до единствения възможен отговор: Кейти не искаше да остава насаме с мен. Бях опасен. Само бях изпълнил онова, за което ме помолиха с изнасилената ѝ приятелка, обаче фактът си оставаше.

Сега бях опасен тип.

Посрещна ме с усмивка и с прегръдка, за да заблуди неколцината колеги, които, вече обядвали, пиеха „Ред Бул“ и неохотно тракаха на лаптопите си, но днес щорите на кабинета бяха спуснати и усмивката ѝ помръкна веднага щом затворихме вратата.

— Ужасена съм — промълви. — Още снощи се стреснах, но когато ти наистина...

— Усещането е приятно. Да, знам.

— Сега обаче не съм на себе си от страх. Непрекъснато мисля за онези джаджи с пружини, които хората стискат, за да напомним мускулите на ръцете и предмишниците си.

— Какво имаш предвид?

Не ми каза. Веднага.

— Започнах от средата, от детето на Кен Уондърли, и...

— Гадният Кен е имал дете?

— Да, син. Престани да ме прекъсваш. Наложих се да започна от средата, защото първо попаднах на статията за сина му. Тази сутрин в „Таймс“ излезе материал за смъртен случай. Този път изпревариха интернет. Някой от „Хъфингтън Поуст“ и „Дейли Бийст“ ще опере пешкира, защото те публикуват само „пресни“ новини, а това се е случило преди известно време. Предполагам, че семейството е решило да изчака погребението и чак след това да съобщи новината.

— Кейти...

— Не говори и слушай. — Тя се приведе напред. — Има косвени жертви. И положението се влошава.

— Не разбирам...

Тя притисна длан до устните ми:

— Затвори си устата, да му се не види! Млъкни!

Млъкнах. Тя отдръпна ръката си.

— Всичко започна с Джерома Уитфийлд. Доколкото можах да преценя, използвайки Гугъл, тя е единствената на света. Беше. Има много мъже на име Джером Уитфийлд, затова благодаря на Бог, че шефката ти беше първата, иначе онова щеше да налети на другите Джеромовци. Поне на някои от тях. Които се намират най-близо.

— Онова ли?

Тя ме изгледа така, все едно си имаше работа с идиот.

— Силата. Твоята втора... — Замълча, вероятно защото се канеше да каже „жертва“. — Твоят втори обект беше Питър Стефано. Рядко срещано име, но не и от най-редките. Сега погледни това.

Извади от чекмеджето на бюрото няколко листа хартия. Измъкна първия от клипса и ми го подаде. На него имаше три некролога, всичките от местни вестници — един от Пенсилвания, един от Охайо,

един от Удсток в северната част на щата Ню Йорк. Пенсилванският Питър Стефано беше умрял от инфаркт. Онзи от Охайо беше паднал от стълба. Човекът от Удсток беше получил удар. Бяха умрели в един и същ ден с техния съименник, лудия музикален продуцент.

Отпуснах се на стола и промърморих:

— Не е истина.

— Напротив, истина е. Добрата новина е, че открих в други щати двайсетина мъже на име Питър Стефано, които са живи и здрави. Според мен причината е, че живеят далеч от затвора в град Гоуанда. Там е епицентърът. Оттам се разпръсват шрапнелите.

Гледах я втрещено.

— После дойде ред на Гадният Кен. Още едно необичайно име, слава богу. В Уисконсин и Минесота живеят доста хора с фамилия Уондърли, но тези щати са твърде далеч. Само...

Подаде ми втората разпечатка. Най-отгоре беше новината, публикувана в „Таймс“, „Загина синът на сериен убиец“. Съпругата му твърдеше, че Кен Уондърли младши се е прострелял по случайност, докато е чистел пистолета си. В статията се посочваше и че „злополуката“ е станала по-малко от дванайсет часа след смъртта на бащата. Читателят сам трябваше да прецени дали става въпрос за самоубийство или не.

— Не мисля, че е самоубийство — каза Кейти. Въпреки че се беше гримирала, беше бледа като платно. — И злополука не е. Всичко опира до имената, Майк. Ясно ти е, нали? На всичкото отгоре онова не е наясно с правописа, което допълнително влошава нещата.

Некрологът (вече бях намразил тази дума) под материала за сина на Гадният Кен беше на някой си Кенет Уондърлий от Парамус, Ню Джърси. Подобно на Питър Стефано от Пенсилвания (невинната жертва, която едва ли някога беше убивала друго освен време) Уондърлий от Парамус беше умрял от инфаркт.

Също като Джерома.

Задъхвах се и се потях. Топките ми се бяха свили и ми се струваше, че вече са колкото костилки от праскови. Виеше ми се свят и ми се повдигаше, но някак си се сдържах. По-късно обаче си изповръщах червата. Карах така повече от седмица и свалих пет килограма. (Обясних на разтревожената си майка, че съм пипнал грип.)

— А това вече е върхът на сладоледа. — Кейти ми подаде последния лист, съдържащ списък на седемнайсет човека на име Еймъс Лангфорд. Най-много бяха от района Ню Йорк — Ню Джърси — Кънектикът, но имаше една жертва от Балтимор, една от Вирджиния, две от Западна Вирджиния и три от Флорида.

— Не! — прошепнах.

— Да! — поправи ме тя. — Вторият, от Амитивил, е лошият чичо на Пени. Благодарни се, че в днешно време името Еймъс не се среща често. Ако беше Джеймс или Уилям, жертвите щяха да са стотици. Вероятно не хиляди, защото онова не стига по-далеч от Средния запад, но пък Флорида е на петнайсет хиляди километра оттук. Обхватът е по-голям от този на станция в средни вълни през деня.

Листовете се изплъзнаха от ръката ми и с плавно въртене се понесоха към пода.

— Сега разбра ли защо направих сравнение с онези джаджи, с които хората тренират ръцете си? В началото успяваш да събереш дръжките веднъж-два пъти. Но ако упорстваш, мускулите стават силни. Нещо такова се случва с теб, Майк. Сигурна съм. Всеки път, когато напишеш некролог на жив човек, силата се увеличава и стига по-далеч.

— Идеята беше твоя — прошепнах. — Твоя, мамка му!

Но тя не се върза на приказките ми.

— Не съм те карала да пишеш некролог на Джерома. Сам го направи.

— Беше прищявка — възразих. — Глупава шега, да му се не види. Нямах представа, че ще стане така!

Само че истината май беше друга. Спомних си моя първи оргазъм в банята, осъществен с помощта на шепа соли за вана. Не осъзнавах какво правя, когато се наведох и хванах оная си работа... само нещо в мен, нещо дълбоко в съзнанието ми, беше наясно. Една стара поговорка (не е мисъл на Бенджамин Франклин) гласи: „Когато ученикът е готов, ще се появи учителят.“. Понякога учителят е в нас.

— Уондърли загина заради теб — настоях. — Мръсникът Еймъс — също. Ти вече знаеше какво ще се случи.

Кейти седна на ръба на бюрото — нейното бюро — и ме погледна право в очите, което вероятно не й беше лесно.

— Така е. Но... не знаех, че ще се разпространи.

— Нито пък аз.

— Наистина е пристрастяващо. Седях до теб, когато го направи.

Беше като смъркане на кокаин.

— Мога да спра — заявих.

Надявах се, че ще мога.

— Сигурен ли си?

— Почти. А ти? Ще можеш ли да си държиш устата затворена?
До края на живота си?

Тя беше така любезна да се замисли. После кимна:

— Принудена съм. Очаква ме блестяща кариера в „Цирк“ и не искам да прецаквам нещата, преди да съм си стъпила на краката.

Мислеше само за себе си. Колко глупаво беше да очаквам друго. Може би грешах, че смуче евкалиптовите бонбонки на Джерома, но седеше на стола на Джерома, зад бюрото на Джерома. А и тази нова прическа тип „гледай, но не пипай“... Както биха казали свинете на Оруел: „Джинси — добре, нова рокля — още по-добре“.

— Ами Пени?

Кейти не отговори.

— Защото ми се струва, че на Пени — другите явно също мислят така — със сигурност ѝ хлопа дъската.

Очите на Кейти проблеснаха.

— Изненадан ли си? Имала е много тежко детство, ако случайно не си разбрал. Кошмарно детство.

— Разбирам я, защото в момента живея в кошмар. Така че спести си приказките за емпатия, на които са ви учили в онази група. Просто искам да знам дали ще си държи езика зад зъбите. Мълчание до гроб? Дали?

Последва дълга, много дълга пауза. Накрая Кейти каза:

— При положение, че насилникът ѝ е мъртъв, тя вероятно ще престане да посещава срещите на групата.

— Ами ако продължи?

— Предполагам би могла... в определен момент... да каже на някоя изтормозена жена, че има познат, способен да реши проблемите ѝ. Не би го направила този месец, вероятно не и догодина, обаче...

Не довърши изречението. Спогледахме се. Бях сигурен, че погледът ми издаде мислите ми — имаше само един сигурен начин да

накарам Пени да си мълчи.

— Не! — отсече Кейти. — Дори не си го и помисляй, и то не само понеже заслужава да живее и да се наслаждава на хубавите неща, които я очакват в бъдеще. Защото няма да умре само тя.

Беше права, проучванията ѝ го доказваха. Пени Лангстън не беше често срещано име, но в Америка живеят над триста милиона души и жените с имена Пени или Пенелопи Лангстън щяха да извадят късата клечка, ако включех лаптопа или айпада си и напишех нов некролог. Пък и трябваше да се съобразявам с ефекта „в съседство“. Силата беше поразила освен Уондърли и Уондърлий. Ами ако започнеш да убива жените на име Петула Лангстън? Патси Лангфорд? Пени Лангли?

А моето положение? На Майкъл Андерсън вероятно му трябваше само още един некролог, за да се предаде напълно пред онова чувство за могъщество. Само като си помислех за него, ми се приискваше да действам, защото то щеше да заличи, макар и временно, усещането за ужас и смайване. Представих си, че да се разведрия, пиша некролозите на Джон Смит и Джил Джоунс, и топките ми се свиха още повече при мисълта за масовият мор, който ще последва.

— Какво ще правиш? — попита Кейти.

— Ще измисля нещо — отвърнах.

Наистина измислих.

През нощта отворих пътния атлас, намерих картата на Съединените щати, затворих очи и посочих с пръст. Ето причината, поради която сега живея в Ларами, Уайоминг. Работя като бояджия. Предимно. Занимавам се и с други неща като мнозина, живеещи в малки градове — онези, които до неотдавна презрително наричах глуха провинция. Поработвам в една фирма за озеленяване — кося ливади, изгребвам шума, засаждам храсти. През зимата почиствам алеи и поддържам пътеките в скикурорта „Заснежена планина“. Не съм богат, но успявам да си държа главата над водата. Всъщност се справям по-добре, отколкото в Ню Йорк. Подигравайте се на дълбоката провинция колкото си искате, но тук е доста по-евтино за живеене, а и се случва дни наред никой да не ми покаже среден пръст.

Родителите ми не разбират защо зарязах всичко, а баща ми не се опитва да скрие разочарованието си. Понякога казва, че ще съжалявам, задето съм живял като Питър Пан, когато чукна четирийсет и косата ми се прошари. Майка ми също е озадачена, но не мърмори. Тя не харесваше „Неонов цирк“, мислеше, че там пропилявам писателската си дарба. Вероятно беше права, но пък напоследък използвам тази дарба предимно за съставяне на списъци за покупки. Колкото до косата ми, видях първите бели нишки още преди да напусна големия град, а тогава не бях навършил трийсет.

Обаче още сънувам писането и сънищата са неприятни. В един седя пред лаптопа си, макар че вече не притежавам лаптоп. Пиша некролог, без да мога да се спра. А и не искам да спирам, защото усещането за власт е непреодолимо. Стигам до „Тъжни новини: миналата нощ умряха всички мъже на света, носещи името Джон“, после се събуждам я на пода, я омотан в завивките и кресейки. На няколко пъти за малко не събудих съседите.

Не си оставих сърцето в Сан Франциско, както се казва в онази стара песен, изпълнявана от Тони Бенет, но си оставих лаптопа в добрия стар Бруклин. Не можах да се откажа от айпада обаче (май не се бях отърсил напълно от пристрастяванията). Не го използвам за пращане на имейли — искам ли да се свържа с някого, звъня по телефона. Ако не е спешно, използвам онази древна институция, наречена Пощенска служба на Съединените щати. Ще се изненадате колко бързо човек може да се върне към навика да пише писма и да изпраща пощенски картички.

Все пак си харесвам айпада. Има много игри и записи на шума на вятъра, които ми помагат да заспя нощем, както и аларма да ме буди сутрин. Качил съм тонове музика, няколко аудиокниги и доста филми. Когато ми доскучае, сърфирам из интернет. Както може би знаете, мрежата предлага милиони възможности за убиване на времето, а в Ларами то тече бавно, когато не съм на работа. Особено през зимата.

Понякога посещавам сайта „Неонов цирк“ — ей-така, заради старите времена. Кейти се справя добре като редактор (много по-добре от Джерома, която беше с доста ограничен мироглед) и сайтът неизменно е в първата петица на класациите за посещаемост. Понякога изпреварва с малко „Дръдж Рипорт“, често е по-назад. Има много

реклами, което означава, че по този параграф „Неонов цирк“ е сред отличниците в интернет пространството.

Наследницата на Джерома още води рубриката „Да се насвяткаме с Кейти“. Франк Джесъп още отговаря за спорта; неговата не особено оригинална статия за използването на стероиди във футбола доби известност и му осигури собствено предаване в канала за спорт ESPN. Джорджина Буковски написа пет-шест скучни некролога за „Оплой мъртвите“, после Кейти закри тази рубрика и я замени с нова, наречена „Смъртоносни залози“, където читателите печелят награди, предсказвайки кои известни личности ще се гътнат през следващите дванайсет месеца. Води я Пени Лангстън и всяка седмица различни снимки на усмихнатото ѝ лице се появяват над танцуващ скелет. Това е най-популярната рубрика на „Цирк“ и коментарите заемат десетки страници. Хората обичат да четат и да пишат за смърт.

Знам го от собствен опит.

Ами... това е всичко. Не очаквам да ми повярвате, не сте и длъжни; все пак живеем в Америка. Така или иначе се постарах да изложа събитията възможно най-точно. Както ме учеха във Факултета по журналистика — без сладникави и помпозни фрази. Опитах се да бъда ясен и директен, да се придържам към главната линия. Изложих сбито същината, та фактите от всяко събитие да доведат логично до следващото, по-следващото и оттам до края. Старата школа, загревателите? Контролирай се, увери се, че всичко върви гладко. Ако завършекът на историята ви се струва малко блудкав, ще цитирам още една мисъл на професор Хигинс. Той казваше, че в репортажа краят е нещо относително, а в реалния живот е на страницата с некролозите.

На Стюарт О’Нан

[1] „Хол енд Оутс“ — дуетът на филаделфийците Дарил Хол и Джон Оутс е сред най-успешните в историята на американския шоубизнес; от 1977 до 1984 дуетът е начело в класацията „Билборд Хот 100“ с песни, написани от двамата изпълнители. Парчетата им, изпълнявани от певци от по-младото поколение, нееднократно са излизали на първо място в хитпарадите. — Б.пр. ↑

[2] „Доктор Стрейнджлав или как престанах да се страхувам и обикнах атомната бомба“ — филм на Стенли Кубрик от 1964, осмиващ студената война и стремежа на великите сили към взаимно унищожение. Списание „Емпайър“ го класира сред първите петдесет в списъка с петстотинте най-велики филми за всички времена. — Б.пр. ↑

[3] Луис Бъртън Линдли (1919–1983), известен със сценичния си псевдоним Слим Пикенс, е американски филмов и телевизионен актьор. Като специалист по родеото често са му възлагали роли на каубои, но коронната му роля е в „Доктор Стрейнджлав“. — Б.пр. ↑

[4] NSFW — Not Safe For Work (англ.) — популярен акроним за: а) интернет сайт, който не бива да се гледа на работното място; б) облекло, неподходящо за работното място. — Б.пр. ↑

[5] Непреводима игра на думи: названието на китайския ресторант „Фън Джой“ е съставено от английските думи fun и joy, означаващи съответно забавление и радост. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.